

Súd: Okresný súd Bratislava III
Spisová značka: 60Cpr/1/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1117228027
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Nina Dubovská
ECLI: ECLI:SK:OSBA3:2019:1117228027.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava III v Bratislave, v konaní pred sudkyňou Mgr. Ninou Dubovskou, v spore žalobcu: E.. Y. J., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom V. XXX, XXX XX J., právne zast.: JUDr. Lukáš Polák, advokát, so sídlom Hlavná 137, 080 01 Prešov, IČO: 50 170 759, proti žalovanému v 1. rade: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 811 03 Bratislava, IČO: 00 166 073 a žalovanému v 2. rade: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 811 03 Bratislava, IČO: 00 166 073, o zaplatenie 35.568 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu voči žalovanému v 1. rade **z a m i e t a**.

II. Súd žalobu voči žalovanému v 2. rade **z a m i e t a**.

III. Súd žalovanému v 1. rade **p r i z n á v a** voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

IV. Súd žalovanému v 2. rade **p r i z n á v a** voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručенou súdu dňa 21.11.2017, po pripustení pristúpenia žalovaného v 2. rade a zmeny žaloby domáhal vydania rozsudku nasledovne:

Žalovaný v prvom rade, Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 35.568,- EUR spolu so zákonným úrokom z omeškania vo výške 8,00 % ročne zo sumy 35.568,- EUR od 16.08.2017 do zaplatenia, a to všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%

eventuálne

Žalovaný v druhom rade, Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 811 03 Bratislava, IČO: 00 166 073, je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 35.568,- EUR spolu so zákonným úrokom z omeškania vo výške 8,00 % ročne zo sumy 35.568,- EUR od 16.08.2017 do zaplatenia, a to všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%

2. Žalobu odôvodňuje žalobca tým, že mu nebolo vyplatené odchodné v súlade s ust. § 21 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediach a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len ako „zákon o sudcoch“) vo výške 35.568 eur, keď s platnosťou od 18.07.2017 mu bol prerušený výkon funkcie sudcu. Odchodné bolo splatné dňa 15.08.2017 v súlade s ust. § 21 ods. 3 zákona o sudcoch, na ktorého vyplatenie vyzýval predsedu Špecializovaného trestného súdu listom zo dňa 07.09.2017 a opakovane dňa 08.10.2017, avšak bezúspešne. Pasívnu vecnú legitímácia žalovaných odôvodňoval žalobca vo vzťahu k žalovanému v 1. rade ust. § 34 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len ako „zákon o súdoch“), na ktoré ustanovenie odkazuje ust. § 25 ods. 1 zákona o sudcoch, keď vymenovaním do funkcie sudcu vzniká osobitný vzťah sudcu k štátu a vo vzťahu k žalovanému v 2. rade ust. § 25 ods. 4, druhá veta zákona o sudcoch, podľa ktorého osobným úradom sudcu, ak sudca prerušil výkon funkcie sudcu, je ministerstvo. Ku skutkovým okolnostiam žalobca uviedol, že vykonával funkciu sudcu v období do 01.08.1989 do 17.07.2017 a s platnosťou od 18.07.2017 mu bol prerušený výkon funkcie sudcu podľa § 24 ods. 4 zákona o sudcoch, keďže splnil zákonnú podmienku na výplatu dôchodkovej dávky, a to rozhodnutím Sociálnej poisťovne zo dňa 01.10.2016, ktorým bol žalobcovi priznaný invalidný dôchodok. Žalobca tak vykonával funkciu 28 rokov, v dôsledku čoho mu vznikol nárok na odchodné vo výške desaťnásobku naposledy určeného základného platu, teda platu vo výške 3.555,80 eur, t.j. že žalobcovi patrí odchodné v žalovanej sume 35.568 eur. Keďže nebolo odchodné vyplatené žalobcovi ani v deň splatnosti posledného platu podľa ust. § 21 ods. 3 a ust. § 87 ods. 1 zákona o sudcoch, t.j. dňa 15.08.2017, vznikol žalobcovi nárok na úroky z omeškania od 16.08.2017. Vznik nároku žalobcu potvrdilo žalobcovi aj Ministerstvo spravodlivosti SR v odpovedi na zaujatie stanoviska a následne aj listom zo dňa 04.09.2017, v ktorom ministerka spravodlivosti SR uviedla, že zotrváva na svojom stanovisku.

3. Na preukázanie svojich tvrdení žalobca pripojil žalobe: Rozhodnutie ministerstva spravodlivosti SR zo dňa 04.08.2017 o príplatku za výkon funkcie sudcu, odpoveď Ministerstva spravodlivosti SR zo dňa 03.11.2017, Žiadosť žalobcu adresovaná predsedovi Špecializovaného trestného súdu zo dňa 07.09.2017 a 08.10.2017, odpoveď Ministerstva spravodlivosti SR na žiadosť o zaujatie stanoviska, rozhodnutie Sociálnej poisťovne zo dňa 01.10.2016, Oznamenie predsedu Špecializovaného trestného súdu o výške a zložení platu zo dňa 20.07.2017, Rozhodnutie Ministerstva spravodlivosti SR, ministra spravodlivosti o prerušení výkonu funkcie sudcu zo dňa 14.07.2017.

4. K žalobe sa v konaní vyjadrili žalovaný v 1. rade a žalovaný v 2. rade (po pripustení vstupu žalovaného v 2. rade do konania na strane žalovaného uznesením č.k. 60Cpr/1/2018-66 zo dňa 13.02.2019) a namietali obaja pasívnu vecnú legitímáciu s tým, že nárok žalobcu je nárokom pracovnoprávnym, za ktorého vyplatenie/nevyplatenie nesie zodpovednosť „zamestnávateľ“, v tomto prípade Špecializovaný trestný súd ako osobný úrad žalobcu. Žalovaní ďalej namietali, že z ust. § 25 ods. 4 a ust. § 87 až 90 zákona o sudcoch nepochybne vyplýva, že osobný úrad, teda predseda príslušného súdu, je tým orgánom, ktorý má sudcovi vyplácať plat (ako aj odchodné) a teda tento nárok je uplatniteľný výlučne voči osobnému úradu žalobcu, ktorým žalovaní nepochybne nie sú. Za situácie, keď o nároku žalobcu na vyplatenie odchodného mal/má rozhodnúť predseda Špecializovaného trestného súdu v zmysle ust. § 90 ods. 2 zákona o sudcoch, nemôžu do tohto vzťahu vstupovať žalovaní a bolo/je výlučne na posúdení predsedu Špecializovaného trestného súdu, či sú u žalobcu splnené predpoklady pre vyplatenie odchodného. Žalovaní ďalej namietali, že pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného v 1. alebo v žalovaného 2. rade nemožno vyvodit' ani z ust. § 34 ods. 1 zákona o súdoch, na ktoré odkazuje ust. § 25 ods. 1 zákona o sudcoch, pretože bližšie kompetencie ministerstva v oblasti správy súdov obsahuje ust. § 71 zákona o súdoch, ktorý však nevymedzuje pôsobnosť ministerstva ako ústredného orgánu štátnej správy pre súdy v oblasti zasahovania do personálnych otázok sudcov všeobecných súdov, práve naopak z ust. § 74 zákona o súdoch vyplýva, že personálne otázky sudcov ako aj riadenie osobného úradu má zverené predseda súdu ako orgán správy súdu. Žalovaní poukázali na početné rozhodnutia súdov (Okresný súd Bratislava I, sp. zn. 8C 137/2013 v spojení s rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 5Co 568/2015, rozsudok Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. 11Cpr 4/2016, Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 9CoPr 11/2015, Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 16Cpr 2/2014, Okresného súdu Martin, sp. zn. 9Cpr 3/2014, Okresného súdu Martin, sp. zn. 7Cpr 2/2014 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 25CoPr 8/2015, Okresného súdu Martin, sp. zn. 10Cpr 4/2014 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 7CoPr 9/2015), z ktorých je nepochybné, že žalovaní nie sú pasívne vecne legitímovaní v spore, ktorého predmetom je nárok na vyplatenie odchodného v

zmysle zákona o sudcoch a pasívnu vecnú legitímáciu žalovaných tak nemožno vyvodit' ani zo zákona o sudcoch ako ani zo zákona o súdoch. V týchto rozhodnutiach súdy dospeli k záveru, že pasívne vecne legitímovaným subjektom je priamo príslušný súd, nie Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, ani Slovenská republika zastúpená príslušným súdom. Žalovaní po pripustení vstupu ďalšieho žalovaného v 2. rade do konania uviedli, že je pravdou, že Ministerstvo spravodlivosti SR je v súčasnosti, vzhľadom na žalobcove prerušenie výkonu funkcie sudcu, jeho osobným úradom, čo ale nezakladá jeho pasívnu vecnú legitímáciu v spore, ktorého predmetom je zaplataenie odchodného. Odchodné ako pracovnoprávny inštitút je formou odmeny za profesijnú kariéru zamestnanca pri jeho odchode do dôchodku. Ide teda o mzdový nárok, ktorý sa poskytuje pri skončení pracovnoprávneho pomeru a je vyplácaný tým subjektom, ktorý zamestnancovi vyplácal plat. Odchodné malo byť vyplatené žalobcovi Špecializovaným trestným súdom v poslednej výplate, čo potvrdzuje aj sám žalobca v žalobe, keď poukazuje na ust. § 21 ods. 3 a ust. § 87 ods. 1 zákona o sudcoch a uplatňuje si spolu s nárokom na vyplatenie odchodného aj úroky z omeškania odo dňa nasledujúceho po splatnosti posledného platu. Zodpovednosť za poskytnutie požadovaného plnenia však nemožno bezdôvodne prenášať na Ministerstvo spravodlivosti SR, ktoré sa stalo osobným úradom žalobcu len z dôvodu jeho prerušenia výkonu funkcie sudcu a potreby rozhodovania o nárokoch vyplývajúcich mu z ust. § 95 zákona o sudcoch. Žalovaní namietali aj pripustený eventuálny petit žaloby, keď jeho podstatou je návrh na prisúdenie jedného nároku (napr. vydanie veci, ako je tomu i v danom prípade), a ak by toto vydanie nebolo možné (napr. preto, že vec sa zničila, stratila), návrh na relutárnu (peňažnú) náhradu (prisúdenie sumy peňazí, obvykle vo výške náhrady škody). V uvedenej veci však ide o totožné relutárne plnenie uplatňované voči dvom samostatným subjektom bez akejkoľvek zmeny právnej kvalifikácie tohto plnenia. Uvedený postup žalovaní vnímajú ako obchádzanie procesnej zodpovednosti žalobcu (dominus litis) jednoznačne označiť subjekt, ktorému z hmotného práva vyplýva povinnosť, ktorej plnenia sa v konaní domáha.

5. Podľa ust. § 150 ods. 1 CSP zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

6. Súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 22.05.2019, na ktorom za účasti strán vykonal vo veci dokazovanie oboznámením obsahu listinných dôkazov a prednesmi zástupcov strán a zistil tento skutkový stav:

7. Súd považoval v prejednávanej spore za preukázané a nesporné, že žalobca vykonával funkciu sudcu v období od 01.08.1989 do 17.07.2017. S platnosťou od 18.07.2017 má žalobca prerušený výkon funkcie sudcu Špecializovaného trestného súdu podľa ust. § 24 ods. 4 zákona o sudcoch. Nesporné bolo aj to, že žalobcovi nebolo vyplatené odchodné, a to ani na základe žiadosti žalobcu adresovanej žalobcom predsedovi Špecializovaného trestného súdu dňa 07.09.2017 a 08.10.2017. Prílohou žiadostí boli aj odpovede Ministerstva spravodlivosti SR na žiadosť žalobcu o zaujatie stanoviska, kde zo záverov stanoviska č. 39928/2017-42 vyplýva, že v súlade s platnou a účinnou právnou úpravou žalobcovi vznikol nárok na vyplatenie odchodného. V odpovedi Ministerstvo spravodlivosti SR uvádza aj to, že nie oprávnené zaviazať predsedu Špecializovaného trestného súdu konať spôsobom priznania nároku na odchodné a že rozhodnúť vo veci vyplatenia odchodného je oprávnený len predseda Špecializovaného trestného súdu.

8. V rámci prednesu právny zástupca žalobcu doplnil, že zo strany žalovaných do dnešného dňa nedošlo k rozporovaniu existencie nároku žalobcu. K pasívnej subjektivite žalovaných uviedol, že dňom 18.07.2017, kedy bol žalobcovi výkon funkcie sudcu prerušený, sa Ministerstvo spravodlivosti SR stalo osobným úradom žalobcu, čo v praxi znamená, že všetka osobná dokumentácia žalobcu bola presunutá na Ministerstvo spravodlivosti SR, teda len Ministerstvo spravodlivosti SR vie a má možnosť vypočítať výšku nároku, z dôvodu čoho je teda potrebné pričítať túto povinnosť práve Ministerstvu spravodlivosti SR. Ďalej uviedol, že aj v čase splatnosti odchodného dňa 15.08.2017 bolo už osobným úradom Ministerstvo spravodlivosti SR podľa ust. § 25 ods. 4, druhá veta zákona o sudcoch. Vymenovaním žalobcu do funkcie sudcu vznikol medzi žalobcom a štátom osobitný vzťah, žalobca nebol zamestnancom, tento bol pridelený na príslušný súd Súdnou radou SR a vymenovaný Prezidentom SR. Na rozpočet Ministerstva spravodlivosti SR sú rozpočtovo naviazané aj jednotlivé súdy a funkčný plat sudcu bol žalobcovi vyplácaný rovnako z rozpočtovej kapitoly Ministerstva spravodlivosti

SR. Argumentáciou žalovaných ide o príliš formalistický postup, keď v konečnom dôsledku všetky platby žalobcovi, vrátane odchodného, sú vyplácané z rozpočtu Ministerstva spravodlivosti SR.

9. Žalobca doplnil, že žiaden zo súdov, okrem NS SR, nemá samostatnú rozpočtovú kapitolu, čo zapríčiňuje, že v prípade, ak má dôjsť k výplate odchodného, toto sa musí žiadať cestou Ministerstva spravodlivosti SR a že J. P. z Ministerstva spravodlivosti SR mu potvrdila, že nárok uplatnený v tomto konaní je nesporný a mal by mu byť vyplatený. Tým, že mu nebolo vyplatené odchodné v poslednom plate, žiadal predsedu Špecializovaného trestného súdu aspoň o vyjadrenie, prečo tak postupoval, žalobca je v celej tejto situácii rukojemníkom, musí sa domáhať svojho práva a výsledkom celého je, že predseda súdu Špecializovaného trestného súdu a nejaká osoba na Ministerstve spravodlivosti SR sa nevedia vyjadriť ku svojim kompetenciám.

10. V rámci prednesu poverený zástupcu žalovaných uviedol k argumentácii žalobcu ohľadne toho, že pasívna vecná legitímácia je založená na skutočnosti, že administratívny spis žalobcu je v súčasnosti na Ministerstve spravodlivosti SR, že táto argumentácia je pre posúdenie toho, či je možné uložiť, či už žalovanému v 1. alebo v 2. rade, povinnosť zaplatiť žalobcovi „mzdový“ nárok, nenáležitá a právne irelevantná. K otázke rozpočtovej kapitoly a k otázke, kde sa aktuálne nachádza administratívny spis žalobcu žalovaní uviedli, že táto nezakladá možnosť výplaty odchodného v prospech žalobcu ktorýmkoľvek zo žalovaných subjektov. Z vyjadrenia žalobcu je zrejmé, že tu existoval konflikt medzi žalobcom a predsedom Špecializovaného trestného súdu, práve preto žalovaní poukazovali vo svojich vyjadreniach na to, že je to Špecializovaný trestný súd a jeho predseda, kto by mal obhájiť svoj postup a postoj vo vzťahu k nároku žalobcu na odchodné. Ministerstvo spravodlivosti SR vo svojich vyjadreniach poskytlo v rámci svojich možností a kompetencií žalobcovi stanovisko, ktoré ani v tomto konaní nerozporuje s tým, že urobilo všetko, čo mu v rámci zákonných možností prislúcha, jeho povinnosťou však v žiadnom prípade nie je výplata nároku žalobcu na odchodné namiesto Špecializovaného trestného súdu. Žalovaní doplnili, že pri všetkej snahe nie je žalovaným zrejmé, prečo sa žalobca bráni uplatniť si nárok na odchodné od toho subjektu, od ktorého výplatu aj žiadal, keď nie sme v situácii, že by jednotlivé súdy nemali procesnú subjektivitu, preto tvrdiť že žalovaní v 1. a 2. rade uplatňujú príliš formalistický prístup pri aplikácii jednotlivých ustanovení právnych predpisov, nie je na mieste.

11. Pri právnom posúdení veci súd aplikoval nasledovné zákonné ustanovenia právnych predpisov:

12. Podľa ust. § 21 ods. 2, veta prvá zákona o sudcoch, pri skončení výkonu funkcie sudcu po nadobudnutí nároku na starobný dôchodok, predčasný starobný dôchodok alebo invalidný dôchodok patrí sudcovi odchodné vo výške základného platu, ak funkciu sudcu vykonával najmenej päť rokov.

13. Podľa ust. § 21 ods. 3 zákona o sudcoch, odchodné sa vypláca najneskôr v deň splatnosti posledného platu sudcu.

14. Podľa ust. § 24 ods. 4 zákona o sudcoch, minister preruší výkon funkcie sudcovi, ktorý spĺňa podmienky na vznik nároku na príplatok za výkon funkcie sudcu podľa § 95 ods. 1. Ak sa sudca po prerušení znovu ujme funkcie sudcu, príplatok za výkon funkcie sudcu sa mu počas výkonu funkcie sudcu nevypláca.

15. Podľa ust. § 25 ods. 1 zákona o sudcoch, vymenovaním za sudcu vzniká a zánikom funkcie sudcu zaniká osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú práva a povinnosti sudcu a štátu upravené týmto zákonom. Za štát v týchto vzťahoch koná ústredný orgán štátnej správy súdov, ktorého pôsobnosť upravuje osobitný predpis.

16. Podľa ust. § 25 ods. 3 zákona o sudcoch, osobný úrad sudcu vedie písomnosti týkajúce sa sudcu a výkonu jeho funkcie v osobnom spise sudcu. Sudca má právo byť oboznámený s obsahom osobného spisu a s tým, ak je jeho osobný spis predložený alebo odstúpený inému súdu alebo ústrednému orgánu štátnej správy súdov a s dôvodmi takého postupu. Osobný úrad sudcu poskytne sudcovi odpisy písomností, ktoré sú uložené v jeho osobnom spise, a umožní mu robiť si výpisy z písomností a fotokópie písomností uložených v jeho osobnom spise.

17. Podľa ust. § 25 ods. 4 zákona o sudcoch, osobný úrad sudcu je súd, na ktorý bol sudca pridelený, preložený alebo dočasne pridelený podľa § 12a. Osobný úrad sudcu je ministerstvo, ak sudca prerušil

výkon funkcie sudcu alebo ak je sudca poberateľom príplatku za výkon funkcie sudcu alebo pozostalý po sudcovi poberateľom príplatku k dôchodku pozostalých.

18. Podľa ust. § 87 ods. 3 zákona o sudcoch, osobný úrad sudcu vyplatí sudcovi jeho splatný plat v prípade skončenia výkonu funkcie sudcu vo výplatnom termíne určenom na výplatu platu za príslušný kalendárny mesiac.

19. Podľa ust. § 90 ods. 2 zákona o sudcoch, v platových veciach rozhoduje predseda súdu, na ktorom sudca vykonáva funkciu.

20. Podľa ust. § 34 ods. 1 zákona o súdoch, ministerstvo vykonáva správu súdov ako ústredný orgán štátnej správy pre sudy.

21. Podľa ust. § 71 ods. 1 písm. a) zákona o súdoch, ministerstvo vykonáva správu súdov tým, že a) v oblasti personálnej

1. v rámci vládou schválených limitov počtov zamestnancov v rozpočtovej kapitole ministerstva určuje počty sudcov, zamestnancov súdov a voľné miesta sudcov,

2. vyhotovuje zoznam sudcov súdov podľa § 27 ods. 3,

3. rozhoduje o započítaní doby právnickej činnosti v inom pracovnom pomere alebo v obdobnom pracovnom vzťahu,

4. spolupodieľa sa na určovaní obsahovej náplne vzdelávania sudcov,

5. koordinuje a usmerňuje odbornú prípravu prísediacich na výkon ich funkcie.

22. Podľa ust. § 74 ods. 1 písm. a) a b) zákona o súdoch, predseda súdu vykonáva správu súdu tým, že a) zabezpečuje riadne obsadenie súdu zamestnancami súdu a vybavuje personálne veci sudcov a zamestnancov súdu,

b) zabezpečuje riadenie osobného úradu.

23. Prvoradým predpokladom vyhovenia žalobe je preukázanie vecnej aktívnej i pasívnej legitímácie v spore. Súd sa teda zaoberal otázkou, či žalovaný označený v žalobe je pasívne legitímovaným subjektom, teda nositeľom hmotného práva, od ktorého žalobkyňa vyvodzuje uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia.

24. Kto je stranou konania vymedzuje právo procesné. Od podmienok, za ktorých sa niekto stáva stranou konania je potrebné rozlišovať tzv. vecnú legitímáciu, ktorou sa rozumie stav vyplývajúci výlučne z hmotného práva, podľa ktorého strana/účastník je subjektom práva (povinností), ktoré je predmetom konania. V dvojstranných právnych vzťahoch (sporových konaniach) ide o vecnú legitímáciu aktívnu - na strane žalobcu a pasívnu - na strane žalovaného. Nedostatok vecnej legitímácie aktívnej znamená, že niekto, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotného oprávnenia jej nositeľom nie je, resp. nepreukáže súdu v konaní, že je nositeľom hmotného oprávnenia, ktoré je predmetom konkrétneho súdneho sporu. Nedostatok vecnej legitímácie pasívnej znamená, že niekto, o kom sa tvrdí, že je nositeľom hmotnej povinnosti jej nositeľom nie je resp. žalobca nepreukáže súdu v konaní, že nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, ktorá je predmetom súdneho sporu je označený žalovaný.

25. Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že žalobca vykonával funkciu sudcu v období od 01.08.1989 do 17.07.2017 a s platnosťou od 18.07.2017 má žalobca prerušený výkon funkcie sudcu Špecializovaného trestného súdu podľa ust. § 24 ods. 4 zákona o sudcoch. Žalobcovi nebolo vyplatené odchodné v žalovanej výške i napriek žiadosťiam adresovaným predsedovi Špecializovaného trestného súdu.

26. Obaja žalovaní namietali nedostatok pasívnej vecnej legitímácie v spore s tým, že nárok žalobcu je nárokom pracovnoprávnym, za ktorého vyplatenie/nevyplatenie nesie zodpovednosť „zamestnávateľ“, v tomto prípade Špecializovaný trestný súd ako osobný úrad žalobcu.

27. Ust. § 21 zákona o sudcoch o odchodnom hovorí ako o nároku súvisiacom so skončením výkonu funkcie sudcu. Súd sa stotožnil s argumentáciou žalovaných, že ani u jedného z nich nie je daná pasívna vecná legitímácia a za pasívne vecne legitímovaný subjekt vo vzťahu k nároku na vyplatenie odchodného

je potrebné považovať Špecializovaný trestný súd ako osobný úrad žalobcu podľa ust. § 25 ods. 4, prvá veta, zákona o sudcoch.

28. Argumentáciu žalobcu, že osobným úradom žalobcu je žalovaný v 1. rade s odkazom na ust. § 34 ods. 1 zákona o súdoch, na ktoré ustanovenie odkazuje ust. § 25 ods. 1 zákona o sudcoch (teda štát, Slovenská republika, za ktorú vo veciach súvisiacich s osobitným vzťahom sudcu k štátu koná ústredný orgán štátnej správy súdov, t.j. Ministerstvo spravodlivosti SR), považoval súd za nesprávnu. Nárok žalobcu uplatnený v tomto konaní je obdobou pracovnoprávneho nároku, ktorý je povinný uspokojiť „zamestnávateľ“, v tomto osobný úrad žalobcu - Špecializovaný trestný súd. Správne argumentoval žalovaný v 1. rade, keď poukazoval na ust. § 87 ods. 3 a ust. § 90 ods. 2 zákona o sudcoch z ktorých nepochybne vyplýva, že osobný úrad v osobe predsedu príslušného súdu rozhoduje v platových veciach a je tým subjektom, s plnou procesnou subjektivitou (bez ohľadu na rozpočtové napojenie), ktorý má sudcovi vypláčať plat ako aj odchodné. Pasívnu vecnú legitimáciu žalovaného v 1. rade nezakladá ani ust. § 34 ods. 1 zákona o súdoch, keď jeho pôsobnosť je limitovaná výpočtom obsiahnutým v ust. § 71 zákona o súdoch, kde do oblasti personálnej nespádajú personálne otázky sudcov. Tieto vyčleňuje zákon o súdoch do pôsobnosti predsedu súdu v ust. § 74 ods. 1 písm. a) zákona o súdoch.

29. Z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitimácie žalovaného v 1. rade, ktorý je samostatne dôvodom na zamietnutie žaloby, súd neskúmal ďalšie predpoklady uplatneného nároku žalobcu voči žalovanému v 1. rade a žalobu voči žalovanému v 1. rade zamietol ako nedôvodnú (výrok č. I). Predmetom konania v prejednávanej veci bol nárok žalobcu uplatnený prostredníctvom eventuálneho petitu, pri ktorom platí, že súd sa môže zaoberať a rozhodovať o druhom (eventuálnom) petite až potom, kedy je zistená a preukázaná neodôvodnenosť alebo neopodstatnenosť nároku v zmysle (primárneho) petitu. Vzhľadom k tomu, že súd žalobu vo vzťahu k primárnemu petitu zamietol, skúmal dôvodnosť sekundárneho (eventuálneho) petitu voči žalovanému v 2. rade.

30. Súd rovnako aj argumentáciu žalobcu, že osobným úradom žalobcu je žalovaný v 2. rade s odkazom na ust. § 25 ods. 4, druhá veta zákona o sudcoch (teda Ministerstvo spravodlivosti SR), považoval za nesprávnu, keď odchodné sa poskytuje pri skončení pracovného pomeru ako „mzdový nárok“, a je vyplácaný subjektom, ktorý vypláca sudcovi plat, čomu nepochybne nasvedčujú aj znenie ust. § 21 ods. 3 zákona o sudcoch, podľa ktorého sa odchodné vypláca najneskôr v deň splatnosti posledného platu sudcu a znenie ust. § 87 ods. 3 zákona o sudcoch, podľa ktorého osobný úrad sudcu vyplatí sudcovi jeho splatný plat v prípade skončenia výkonu funkcie sudcu vo výplatnom termíne určenom na výplatu platu za príslušný kalendárny mesiac. Odchodné sa teda vypláca osobným úradom, t.j. Špecializovaným trestným súdom v poslednej výplate platu. Súd sa stotožnil s argumentáciou žalovaného v 2. rade, že Ministerstvo spravodlivosti SR sa stalo osobným úradom žalobcu len z dôvodu jeho prerušenia výkonu funkcie sudcu a potreby rozhodovania o nárokoch vyplývajúcich mu z ust. § 95 zákona o sudcoch. Na závere, že osobným úradom žalobcu ako sudcu vo vzťahu k uplatnenému nároku je priamo Špecializovaný trestný súd, nemení nič ani námietka žalobcu, že v súčasnosti sa osobný spis žalobcu nachádza na Ministerstve spravodlivosti SR. Organizácia a administratívne zabezpečenie vedenia osobného spisu sudcu nie sú dôvodmi, zakladajúcimi hmotnoprávnu povinnosť na strane žalovaných. Zákon o sudcoch pozná mechanizmus dôvodného odstúpenia osobného spisu inému súdu podľa ust. § 25 ods. 3 zákona o sudcoch, ktorým je možné zabezpečiť, aby predseda Špecializovaného trestného súdu posúdil oprávnenosť nároku žalobcu a jeho výšku.

31. K rovnakému záveru v otázke pasívnej vecnej legitimácie dospel súd aj v rozhodnutí Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 8C/137/2013, v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5Co/568/2015. Štát v zastúpení Ministerstva spravodlivosti SR nie je pasívne legitimovaný s poukazom na ust. § 25 ods. 4 zákona o sudcoch.

32. Z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitimácie žalovaného v 2. rade, ktorý je samostatne dôvodom na zamietnutie žaloby, súd neskúmal ďalšie predpoklady uplatneného nároku žalobcu voči žalovanému v 2. rade a žalobu voči žalovanému v 2. rade zamietol ako nedôvodnú (výrok č. II).

33. Súd však navyiac, rovnako ako žalovaný v konaní, poukazuje na stanovisko Ministerstva spravodlivosti SR, ktoré v rámci svojich kompetencií poskytlo žalobcovi, v ktorom dospelo k záveru, že mu vznikol nárok na vyplatenie odchodného a v tomto smere uvedené stanovisko resp. jeho obsah nerozporovali. Rozhodovanie o vzniku a výške nároku žalobcu spadá do pôsobnosti predsedu Špecializovaného

trestného súdu, ktorý má, i napriek prípadnej animozite voči žalobcovi, posúdiť všetky skutočnosti rozhodné pre vznik nároku na odchodné, a v prípade jeho nevyplatenia tak čeliť riziku vyvolania súdneho sporu zo strany subjektu oprávneného na jeho výplatu. Súdu, rovnako ako žalovaným, nie je zrejmé, prečo sa žalobca, i napriek námietkam žalovaných, bránil v celom konaní označiť ako žalovaného subjekt, ktorý je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, ktorej splnenia sa žalobca domáhal a od ktorého v počiatočných aj výplatu nároku požadoval.

34. Súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať absolútne vyčerpávajúcu odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia (ako to vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 158/2010 zo dňa 30. 11. 2011). Súd v tomto konaní vykonal všetky dôkazy navrhnuté stranami, žiadny ďalší návrh na doplnenie dokazovania nebol stranami uplatnený a ktoré dôkazy súd považoval za potrebné, tie v tomto písomnom vyhotovení rozsudku aj vyhodnotil.

35. Podľa ust. § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

36. Podľa ust. § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

37. Podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

38. Podľa ust. § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

39. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP s poukazom na to, že súd žalobu voči žalovaným zamietol, teda títo mali v tomto konaní plný úspech, v dôsledku čoho im vznikol nárok na náhradu trov konania od žalobcu v celom rozsahu. O výške náhrady trov súd v súlade s ust. § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (výrok č. III a IV).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku môže podať odvolanie strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia, písomne, na Okresný súd Bratislava III, v troch vyhotoveniach.

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP - ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe /§ 125 ods. 1 CSP/.

Odvolanie urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na odvolanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie odvolania nevyzýva /§ 125 ods. 2 CSP/.

Odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu, a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil /§ 125 ods. 3 CSP/.

Oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie.